

[Freddy Madsen]

ringen siger 19.700 kr., vi siger 40.000 kr. Til gengæld synes vi ikke meget om det lange proportionalstræk, der foreslås af regeringen. Men som sagt finder vi positive træk i selve målsætningen, og jeg skal nu gå mere kritisk ind på nogle af de enkelte områder.

Hvad angår ophævelse af fradragene, må det indrømmes, at skatteministeren går et stykke ad vejen, men mens han tager fat på lønmodtagernes fradrag med fast hånd, bliver han mere vakkende, når det gælder de fradrag, der mest udnyttes af de selvstændige erhvervsdrivende. Som det fremgår af kommunisternes forslag, er vi tilhængere af at afskaffe alle ligningsmæssige fradrag. Vi erkender, at det giver problemer, og derfor foreslår vi, at disse fradrag afvikles også i løbet af en 10-15-årig periode. Det betyder naturligvis også, at vi må anerkende, at de særlige fradrag, som lønmodtagerne har som følge af udgifter i forbindelse med deres arbejde, må falde bort.

Vi kan tilslutte os en ordning, hvor arbejdsgiverne skal betale de egentlige omkostninger ved udførelsen af arbejdet, og at sådanne tillæg holdes uden for skatteberegningen, men det forudsætter bl. a., at der kan føres frie overenskomstforhandlinger om reguleringen af disse beløb. For os er det helt uforståeligt, at skatteministeren regner med, at de fortsat skal anføres og fratrækkes på selvangivelsen. Dermed forsvinder netop en del af de administrative fordele ved nyordningen.

LOs debatoplæg om skat foreslog, at der indrømmes skattefrihed for konfliktunderstøttelse i forbindelse med bortfald af den individuelle fradragsret for den del af kontingentet, der går til organisationerne. Fradragsretten for arbejdsgivernes kontingenter til deres interesseorganisationer skal ligeledes bortfalde.

Dette oplæg fra LO har regeringen taget med i reformen. Vi ved, at Metalarbejderforbundet og andre forbund er betænkelige ved ophævelsen af denne fradragsret, og det forstår vi til fulde, men skal vi have en forenkling af skattelovene, og skal alle fradrag væk, må denne ophævelse også accepteres.

LO kom meget nemt over at diskutere spørgsmålet om fradrag for befordring mellem hjem og arbejdsplads, og regeringen har i realiteten bare skubbet problemet over i ligningsrådet. DKP mener også, at disse fra-

drag skal ophæves over en 10-15-årig periode. I overgangsperioden må fagbevægelsen til gengæld sikres mulighed for at få kompensation via overenskomsterne, og det bliver også nødvendigt at ændre arbejdsformidlingsloven, så at ingen arbejder kan anvises arbejde langt fra hjemmet uden dækning for befordringsudgifter.

Forudsætningen om, at den private benyttelse af arbejdsgivers bil samt eventuel privat bil altid udgør mindst 15.000 kr. årligt, er en bestemmelse, som ligningsmyndighederne har savnet i årevis.

Ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter kan vi fuldt ud støtte, men vi rejser spørgsmålet om reklameudgifter. DKP fremsatte den 18. november 1976 et forslag til ændring af monopolloven, hvorefter reklameudgifter på over 5 pct. af kostprisen ikke bør medregnes til de nødvendige omkostninger. Regeringen bør overveje, om repræsentation og reklame ikke kan kombineres efter DKPs forslag, for de to ting hænger nøje sammen.

Ophævelsen af indskud på etableringskonti og etableringslæmpelse er i orden; regeringen burde gå videre endnu og ophæve alle ekstraordinære afskrivningsregler.

Ophævelse af fradragsretten for gaver, af 3.000 kr. fradraget, kapitalsikring og opsparring i pensionsøjemed kan vi støtte fuldt ud. Vi har aldrig haft sympati for, at velhavere skal have indirekte socialhjælp via skattelovgivningen.

Ejendomsskatterne bør ses i sammenhæng med renteudgifterne, og i så fald støtter vi en gradvis ophævelse af begge fradrag.

Gensidigt påtagne løbende ydelser foreslås bevaret, men begrundelsen er meget tynd, og det synes vi der skal ses nærmere på.

Renteudgifterne er den største fradragspost og naturligvis den, der giver størst politisk slagsmål. Regeringen har foreslået to løsninger. Vi vender os bestemt imod den såkaldte renteskatteordning, der gør renteindtægter skattefri. Det betyder bl. a., at den, der i dag må betale 60-65 pct. i skat af renteindtægter, i fremtiden kan slippe med 40 pct.; det forstår vi overhovedet ikke.

Vi kan støtte forslaget om at omlægge fradragsretten til fradrag i de beregnede skatter, men vi foretrækker, at man aftrapper fradragsretten. Den sidste løsning kan selvfølgelig også gennemføres, selv om fradragene